

Katolikus Rádió 2014. július 13.

Bevezetés

Szeretettel köszöntöm a templomban jelenlevő testvéreket, és különösen is a Katolikus Rádió népes hallgatóságát, akik jelenleg hallgatják e szentmise közvetítését, ebből a modern szép templomból, amelyik ma emlékezik meg fölszentelése 65. évfordulójáról.

Csütörtökön, július 10-én volt 65 éve, hogy felszentelte Schrotty Pál, Definitor Generalis ezt a templomot. Mivel az évforduló hétköznapra esett, ezért ma emlékezünk meg a templom építéséről és felszenteléséről. Templomépítő ősünk üzenik: „mi megtettük, ami kötelességünk, ti is tegyétek meg a mi a ti kötelességeitek!” De mi a mi kötelességünk? Szent Péter apostol kéri: „Mint élő kövek épüljétek Istennek tetsző szent templommá!”

A t o m j a i r a s z é t e s ő társadalmunkban, mennyire törekszünk mi az eggyé épülésre, e g g y é v á l ó k ö z ö s s é g megteremtésére? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk! Adj társadalmunknak a széthúzás helyett összetartozást. Uram irgalmazz!

Urunk! Szüntesd meg a hívek körében az én Apollóhoz, én Pálhoz tartozó szellemet. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Adj a családoknak összetartó, egymást segítő lelkületet. Uram irgalmazz!

Evangelium után

A jelenlevők jól ismerik e templom történetét, hisz vele együtt nőttek föl és vele alakult, miként a templomé úgy az ő életük története is. Templomépítő elődeik hősies erőfeszítéseiről legendák élnek ma

is. Tudják, hogy amikor romokban hevert az ország, romokban a főváros, romokban a rózsadombi hívek kedvelt kápolnája – a Veronika Kápolna, – akkor csodálatos élni-akárásról tettek tanúbizonyságot. Élő hitük és buzgóságuk rövid idő alatt ide varázsolta a Törökvérszi út és Tövis utca sarkára ezt a modern szép kis templomot.

Tudjuk, hogy a Szentsír – a Veronika-kápolna – 1690 óta állt ott, ahol a mostani Mansfeld emlékmű áll. A Margit körúti ferences templomból 14 stációs keresztút vitt fel a dombtetőn álló kápolnához. A kápolna szép látványt nyújtott kis harangtoronyával. Még a pesti oldalról is jól lehetett látni a Gül Baba mecsetje fölött emelkedő domb tetején. Az épület 1944-45-ben háborús sérülést szenvedett, tetőszerkezetének középső része beszakadt.

Hiába élt az akkori ferencesekben is, a Rendalapítótól örökölt, szinte velünk született adottság, a romos kápolnák újjáépítésére. Mivel még nem volt műemlékvédelem, de erősödőben volt már az egyház üldözése, ezért, mint romos épületet lebontották. Az Áldás utcai iskolában történő ideiglenes misézési lehetőséget is megtiltották, nem volt sehol sem hely a vasárnapi misézésre. A 24. órában, – készülöben volt már a kommunista, templomok, egyházi intézmények építését tiltó törvény. Ekkor született az új templom építésének a gondolata. De hol és miből?

A magyar Írófejedelem Herczeg Ferenc kedvezményes, áron alul eladott telkén. És miből? A hívek fillérjeiből.

A még szabadon lévő, Mindszenty bíboros Úrtól kapott enge-

dély birtokában csodák csodája, nyolc hónap alatt fel is építették.

Érdekesség! A Tervhivatal akkori elnöke, aki itt élt a közelben, lassúnak találta az építkezést. Megkérdezte a munkásokat, miért építik ilyen szakaszosan? A válaszuk: Mert nincs pénzünk. Ha hívektől kaptott perselypénzből már jelentős összeg gyűlt össze, veszünk anyagot és építkezünk. Legközelebbi alkalommal, amikor hazafelé tartott, itt volt Grácián atya is, és a kezébe nyomott 20.000 forintot. Azt mondta fejezzék be gyorsan! Rendházépítés meg nem lesz! Én sokáig azt hittem, hogy amikor börtönben volt, a ferences börtönigazgató kegyes volt hozzájuk, és ezt akarta meghálálni. Dehogyan! Készülőben volt az egyházi ingatlanokkal kapcsolatos törvény, amely megtiltja az Egyháznak, hogy ingatlanját egy négyzetméterrel, vagy egy köbméterrel sem növelheti. Egy leállított, félbe maradt templom nagy ellenpropaganda lett volna számukra. Vád, hogy még befejezni sem engedik a templom építését. Ezért kellett siettetni.

1949. július 10-én pedig, rendünk definitor generálisa: Schrotty Pál fel is szentelte a még vakolatlan és burkolatlan, templomot. S örökönyek csillogtak a kinn rekedt hívek szemében is. Oly sokan voltak, hogy egy második misét is kellett mondani a jelenlevő hívők számára.

Majd megkezdték a rendház építését is, de amikor már hatályos lett a törvény, leállították, majd a már embermagasságig felhúzott falakat az alapokig visszabontatták.

A megpróbáltatások éveiben és évtizedeiben is, hitét megtartó és megvalló, élő közösséggé vált a templomot magáénak tudó hívők sokasága. A körülményekhez képest

tovább folytatódott a templom szépítése.

Jótollú tanítványom szavaival: „Illő, hogy néma főhajtással gondoljunk őseinkre, a templomépítő magyarokra. Azokra, akik ezt a templomot építették, és azokra is mindre, akik a Kárpát medence szent helyére építették Magyarországot.”

Legyen hála és főhajtás a mindvégig hűségesekeknek, akik a diktatúra éveiben is tették azt, amit tehettek. Főhajtás a hívekről a jó Pásztor szeretetével gondoskodó, s az élők sorából már eltávozott ferences atyáknak is!

Legyen hála és főhajtás a templomépítők és szépítők mai utódaiknak is, akik az elődökéhez hasonló buzgósággal és lelkesedéssel folytatják azt, amiben őket megakadályozta az ateista hatalom. Szintén igen rövid idő, 8 hónap alatt felépítették a templom mellé a rendházat is, és ezzel lehetővé tették, hogy köztünk éljenek lelkipásztoraik.

Legyen hála és főhajtás minden templomunk folyamatos megújítását és szépítését sokféle módon támogató minden kedves hívőnek. Kiglancolva hagyom Önökre szeretett templomomat.

És legyen egy kérés is a testvérek felé. Szeressék továbbra is e templomot, s valamennyi templomot, mert itt, dicsőíthetjük méltóképpen, közösen egy szívvel egy lélekkel gondviselő Mennyei Atyánkat. Imádságos perceinkben itt oldódnak meg életünk problémái. Itt leljük meg lelkünk nyugalmát és békéjét. Itt telik meg a lelkünk Isten és emberszeretettel.

Templom előtt elhaladva, a kereszttetés mellett, legyen egy-két percünk a betérésre is. Több évti-

zeddel ezelőtt, amikor megnyíltak a határok, ellátogattak hozzánk keletnémet ferencesek, és dicsérőleg említették meg, hogy ahány templomba betértünk, mindig voltak imádkozó emberek a templomban. Bárcsak ma is így lenne!

Mindszenty Bíboros mondta, amíg lesznek imádkozó magyarok, Magyarország nem veszhet el! Legyünk hát imádkozó magyarok! Mert a hitetlenség részéről ma is nem kis veszély fenyegeti hívő magyar népünket.

Templomunk védőszentje, miként egykor ott Nándorfehérvárnál, az oszmán nyomulásakor tette, tegye most is azt, itt magyar földön, a hitetlenség erős előrenyomulásaikor, a Magyarok Nagyasszonya segítségével, és vezesse győzelemre ma is a hű magyar népet!

Ámen

Dr. Frajka Félix